

nummer 1

mei-juni-juli-augustus-
september-enz. - 1983

~~Vlieg er eens uit~~

ER GEVRAAGD OM VIJF

Ameland

Van onze verslaggever
WIM PHYLIPSEN

AMELAND — De
heid bestaat dat
land Ameland
voor de de
aangewe
ziltin

Waddennummer

WOUW

Op de dag van de arbeid, 1 mei 1983 ging onze volgende excursie naar de Voornse Slikken. Eer het zo ver was voordat we wisten dat we daar naar toe zouden gaan ging er nog heel wat aan vooraf.

Ik rij de Langegeer uit op weg naar Paul waar we dit keer onze biotoop hadden bepaald, zag ik opeens Ton, al zwoegend op zijn fiets voortbewegend naar dezelfde plaats, de Frankendaal.

Daar aangekomen hoorde ik een bekend geluid en het was het geluid van een "Eend" die zich volgens mij ook al in de overgangsfase bevond. Om de verwarring niet groter te maken dan hij al is bedoel ik met die "Eend" een auto, tenminste, auto is misschien wat veel gezegd en daar stapte uit niemand minder dan Marjolein. We hadden er waarschijnlijk weer een nieuw enthousiast lid bij.

Wij zeggen op onze beurt, "Hoe meer zielen, hoe meer kennis en vreugd"

Bij de deur aangekomen van Paul bleek alles nog in ruste.

Na volhardend op de bel gedrukt te hebben werd de deur geopend door een slaperig kereltje in blauwe onderbroek, en wat bleek, het was Paul die de avond daarvoor een feest had gehad en het ietwat laat was geworden.

Na onze bespreking onder het genot van koffie waren we het er over eens dat we richting kust moesten gaan waar op het ogenblik zeer veel interessants is te zien op vogelgebied.

Het was echt een dag van de arbeid, het weer was slecht. Even tussendoor, Liesbeth was helaas verhinderd.

Op de plaats van bestemming aangekomen ontwaarden we het eerste gevogelte, het waren veldleeuwertjes. Het zijn prachtige vogeltjes, ze bewegen zich wat zenuwachtig, maar ze geven mij wel een bepaalde rust als ik naar ze kijk.

Paul en ik liepen het strand op en toen we achterom keken zagen we dat Ton en Marjolein hun verrekijkers gericht hadden op vogels die wij van onze afstand niet konden onderscheiden en wat later bleek dat het groenlingen waren.

Het was een mannetje en een vrouwtje. In diezelfde struiken bevond zich ook een Tjif Tjaf die Marjolein als een grappig vogeltje benoemde.

Het was laag water, dan lijkt dat gebied wat ik niet verwacht had op de waddenzee, er bevonden zich honderden vogels op het slik, zich allemaal tegoed doende aan wormen en schelpdieren die zich daarin bevonden.

Onder die vogels bevonden zich oa: plevieren, kluten, kleine strandlopers en scholeksters en over ons hoofd scheerde nog een groepje visdieven

Het begon te regenen, dat gooide eigenlijk ons hele programma in de war.

We waren nu al vroeg genoodzaakt om dan eerst maar koffie te gaan drinken in een soort strandtent waar we koffie met een appelpunt met slagroom nuttigden en Ton enkele vogelgeluiden ten gehore bracht waarbij de meest absurde geluiden uit zijn keel kwamen.

Het weer klaarde op en we vervolgden onze weg. We kwamen bij een binnenmeertje waar onze expert op het gebied van watervogels Ton een zaagbekeend in zijn verrekijker waarnam. Ook zagen we daar vlakbij futen zwemmen, het was een paartje en volgens Marjolein zwom er ook een jong bij.

Na nog genoten te hebben van het panorama van de Voornse Slikken, met honderden vogels en zijn rust, keerden we vol nieuwe ervaringen huiswaarts en waarbij Marjolein zich ook als nieuw lid aansloot bij de meest gezellige en milieuvriendelijke groep.

Deze hobby is erg goedkoop en geestverrijkend, Het enige wat je moet aanschaffen is een verrekijker, een vogelboek, en stel kaplaarzen en een gezonde dosis humor. Voor de rest zorgt moedertje natuur en laten we hopen dat wat we aan natuurschoon nog hebben blijft zoals het nu is en ons als mensen niet nog meer laten verleiden door het aankopen van steeds weer nieuwe uit kunststof bestaande onnozele huishoudelijke apparaten waardoor onze afvalberg steeds groter wordt en op plaatsen terecht komt waar ze niet thuis horen b.v., vul zelf maar in. Ik eindig met de spreuk van lucebert: "Alles van waarde is weerloos".

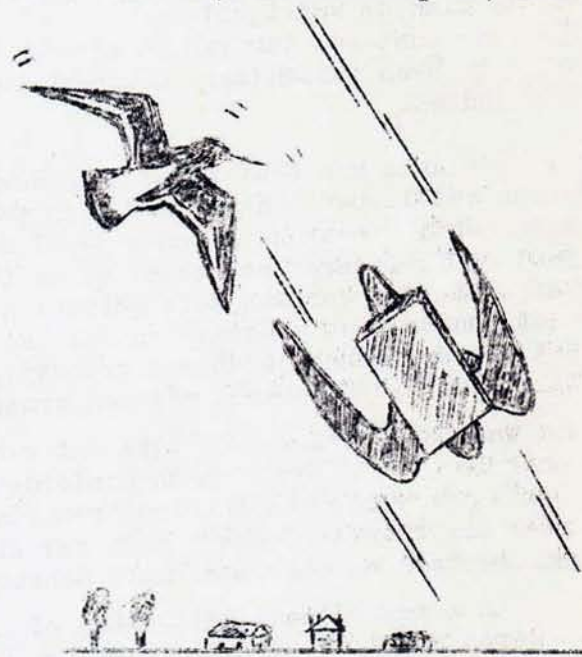
EN NU ONZE BELOOFDE WADDEN-EDITIE.

Deze speciale wadden-editie is het meest gebaseerd op individuele waarnemingen. We zijn er alleen de laatste dag als vogelgroep op uitgetrokken. Als groep is misschien ook wat veel gezegd, we waren met zijn drieën, ook Henny, die zich in het begin wat degenererend had uitgelaten over onze activiteiten als vogelgroep, maar sinds haar eerste ervaring bij ons toch van gedachte is veranderd en het hartstikke leuk en leerzaam vond, en het viel haar mee dat wij als amateur-ornithologen toch aardig wat wisten, maar laat ik bij het begin beginnen.

Het was in die dagen eigenlijk geen weer om excursies te organiseren maar wat ik meemaakte vind ik eigenlijk wel vermeldenswaardig. Het was een soort luchtgevecht tussen een bruine kiekedief en een scholekster.

Ik fietste met Anita en de kinderen al vroeg door de polder aan de wadkant toen ik de kiekedief waarnam. Hij was aan het jagen vlak boven de polder toen zich onder veel kabaal een scholekster en een kieviet de aanval openden op de kiekedief, die het zuiver gemunt had op hun jongen. Samen streden ze gebroederlijk om de kiekedief te verjagen.

De kieviet plaatste veel schijnaanvallen. De kiekedief vloog steeds hoger, maar bleef boven dat bewuste weiland, de kieviet vond het best zo en droop af, maar de scholekster met z'n vervaarlijk hakkende snavel liet het er niet bij zitten. Hij vloog boven de kiekedief en dook met zijn kop naar beneden op z'n vijand af, die plotsklaps zijn vleugels introk en als een baksteen naar beneden suiste. Een moment dacht ik dat hij geraakt was, maar vlak boven de grond spreidde hij z'n vleugels en zweefde statig, doch op de vlucht weg van het weiland en de rust keerde terug.

We zagen ook nog vele jonge kievitten die ons pad kruisden. "Daar gaan onze kuikentjes", riep Tineke, daar bedoelde ze mee dat wij ook kuikens thuis hebben, alleen van onze kippen.

We fietsten naar boerderij "De Witte Reep" waar een hele groep vrienden en kennissen hun Pinksteren feestend doorbrachten en daar waren ook Ton, Marjolein, Paul en nog verscheidene vogelliefhebbers en ik moest tot m'n spijt weer constateren dat Liesbeth er weer niet bij was.

Het was die nacht schijnbaar nogal laat geworden want iedereen keek nogal suffig met bloeddoorlopen ogen naar buiten om te constateren dat het weer niet is wat het wezen moet, maar er gingen verschillende mensen mee, waaronder ook Bertus, die als hij lacht net doet denken aan een merrie die gedekt wordt, maar dat gaf niet, we gingen toch de polder in en daar waren de vogels gewend aan zulk soort geluiden maar een ding moet gezegd, Bertus bleef vrolijk, ook toen het begon te regenen.

We waren net bij de dijk aangekomen aan de wadkant toen het begon te hopen. Paul en Ton liepen nog de dijk op om te constateren dat het laag water was. "Ik ga naar het dorp wel in de kroeg zitten", riep ik. Ze vonden dat allemaal een geslaagd idee en we fietsten zo hard als we konden tegen regen en wind in naar het dorp waar we onderweg nog een ooievaar in het open veld waarnamen en dat was eigenlijk toch iets bijzonders, maar waar naar later bleek dat het een gevluucht exemplaar uit Ammersode was. Ammersode is een plaats waar de ooievaar gekweekt wordt om het ooievaars bestand weer wat op peil te brengen.

